

Λούσι Κρίστοφερ

Με
τα φτερά
του
κύκνου

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ

0,10 €

ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

Με
τα φτερά
του
ΚΥΚΝΟΥ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FLYAWAY
Από τις Εκδόσεις CHICKEN HOUSE, Λονδίνο 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Με τα φτερά του κύκνου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lucy Christopher
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά,
Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Lucy Christopher, 2010

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Jess Volinski, 2010

Original English language edition first published in 2010 under the title FLYAWAY by the Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS. All character and place names used in this book are © Lucy Christopher 2009 and cannot be used without permission. The Author/Illustrator has asserted her moral rights. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2011

ISBN 978-960-496-293-8

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Λούσι Κρίστοφερ

Με
τα φτερά
του
κύκνου

Μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή

Σε όλο μου το «σμήνος»,
αλλά πιο πολύ στους παππούδες μου

Η ΑΡΧΗ

Κάθε χρόνο, ο μπαμπάς τούς περιμένει. Λέει πως όταν φτάνουν είναι η αρχή του χειμώνα... η αρχή των Χριστουγέννων. Η αρχή όλων των αστραφτερών πραγμάτων.

Όταν ήταν μικρός, καθόταν με τη γιαγιά και τον παππού σε ένα χωράφι κοντά στη λίμνη πίσω από το σπίτι τους... και περίμενε. Συνήθως έκανε κρύο και ήταν σκοτεινά και λέει ότι μια φορά περίμεναν παρόλο που έξω είχε χιονοθύελλα. Ακόμα και έτσι όμως, ο παππούς ήξερε ότι θα έρχονταν. Ο μπαμπάς πίστευε ότι ο παππούς ήταν μάγος. Θυμάμαι να περιμένω και εγώ δίπλα σ' εκείνη τη λίμνη, αλλά η ανάμνηση είναι πιο πολύ σαν όνειρο παρά σαν κάτι αληθινό.

Την τελευταία φορά που περιμέναμε εκεί όλοι μαζί ήταν πριν από έξι χρόνια: το χειμώνα πριν πεθάνει η γιαγιά. Τον τελευταίο χειμώνα που πήγαν οι αγριόकुνοι στη λίμνη του παππού.

Ήμασταν όλοι κουλουριασμένοι δίπλα στο νερό και οι κουβέρτες που είχα τυλίξει στους ώμους μου μύρι-

ζαν σκονισμένα συρτάρια. Η γιαγιά μου έχωσε ένα σάντουιτς με τυρί στο χέρι και ο παππούς μάς μοίρασε κούπες με ζεστή σοκολάτα. Νύσταζα και δεν κουνιόμουν καν αλλά κρατούσα τα μάτια μου ανοιχτά.

Και τότε ήρθαν, εμφανίστηκαν ξαφνικά σαν κάτι που βγαίνει από ένα παραμύθι. Ήταν λες και είχαν βγει μέσα απ' τα ίδια τα σύννεφα. Το φως της αυγής γυάλιζε πάνω τους... τους έκανε να φαίνονται τόσο λευκοί. Σχεδόν ασημένιοι. Τα φτερά τους έκαναν τον αέρα να βγάζει έναν απαλό βόμβο.

Θυμάμαι ακόμη το πρόσωπο του μπαμπά καθώς τους κοιτούσε. Τα μάτια του διάπλατα ανοιχτά. Τον τρόπο με τον οποίο δάγκωνε την άκρη των χειλιών του σαν να ανησυχούσε ότι δε θα τα κατάφερναν. Όταν άρχισαν να στρίβουν προς τη λίμνη, ο μπαμπάς έσκυψε ελαφρώς μπροστά σαν να φανταζόταν ότι προσγειώνεται και εκείνος.

Από τότε τους λάτρευα. Όπως και ο μπαμπάς. Αλλά με τρόμαζαν κιόλας. Έτσι όπως έφταναν από το πουθενά και ήταν τόσο πολλοί. Ήταν σαν να είχαν βγει από το όνειρό μας. Σαν να είχαν έρθει από έναν άλλο κόσμο.

Και φέτος έτσι ξεκίνησαν πάλι όλα. Με τον μπαμπά να μου χτυπάει την πόρτα ενθουσιασμένος. Με τους κύκνους να καταφτάνουν... και τη ζωή μας να αλλάζει.

1

Nωρίς το πρωί. Κάνει υπερβολικό κρύο για να σηκωθώ απ' το κρεβάτι αλλά ο μπαμπάς χτυπάει ήδη την πόρτα μου. Ακούω τα δάχτυλά του σαν βροχή πάνω στην πόρτα.

«Αϊλα;» ψιθυρίζει. «Θα έρθεις; Είναι εκεί στο καταφύγιο, είμαι σίγουρος».

Πιέζω τα μάτια μου να εστιάσουν στις σκιές γύρω από το κρεβάτι μου... γραφείο, καρέκλα με μια στοίβα ρούχα του σχολείου, τζιν και φούτερ ένας σωρός πάνω στο χαλί. Κρατάω την ανάσα μου καθώς βγάζω τα πόδια μου από το πάπλωμα. Τρίβω τα μπράτσα μου με τα χέρια μου. Ο μπαμπάς ξαναχτυπάει.

«Εντάξει, εντάξει, σηκώθηκα».

Βάζω το τζιν και το φούτερ. Βρίσκω τις πιο χοντρές κάλτσες στο συρτάρι μου. Κρατάω την ανάσα μου μέχρι να ζεσταθώ λιγάκι. Η θέρμανση δεν έχει ανάψει ακόμη. Είναι πολύ νωρίς, έξω έχει ακόμη σκοτάδι. Ο μπαμπάς ανοίγει ελαφρώς την πόρτα, ελάχιστα, αρκετά όμως για να δω το τεράστιο χαμόγελο στο πρόσωπό του.

«Τι κάνεις; Σαν να κοιμάσαι ακόμη μου φαίνεται».

«Κοιμάμαι».

Πάω προς το μέρος του και αγγίζω τα μαλλιά μου για να βεβαιωθώ ότι δεν είναι πολύ μπερδεμένα.

«Μην ανησυχείς, ωραία είσαι», μου ψιθυρίζει και έχει ήδη κάνει μεταβολή για να φύγει. «Τα πουλιά δε θα παρεξηγηθούν».

Πάω πίσω για να πιάσω ένα λαστιχάκι και μετά ακολουθώ τον μπαμπά στα σκαλιά, τρίβοντας τα μάτια μου για να διώξω τον ύπνο. Αποφεύγουμε και οι δύο το μεσαίο σκαλί που τρίζει. Κανένας απ' τους δυο μας δε θέλει να ξυπνήσει τη μαμά ή τον Τζακ. Αυτή η στιγμή είναι δική μας: δική μου και του μπαμπά. Ο Τζακ έρχεται μερικές φορές μαζί μας, όταν δεν παίζει ποδόσφαιρο, αλλά τις πιο πολλές φορές μόνο εγώ και ο μπαμπάς τούς βλέπουμε. Από εκείνο το χειμώνα, πριν από έξι χρόνια, οι αγριόκυκνοι πηγαίνουν σε μια καινούρια λίμνη, στο καταφύγιο των υγρότοπων. Μερικές φορές ελπίζω ότι θα ξαναγυρίσουν στη λίμνη του παππού, αλλά ο μπαμπάς λέει ότι δεν πρόκειται να γίνει αυτό. Λέει ότι έχουν χτιστεί πάρα πολλά κτίρια και η βλάστηση έχει πια μεγαλώσει πάρα πολύ εκεί γύρω.

Περνάμε το μπάνιο και σκέφτομαι να σταματήσω να πλύνω τα δόντια μου, αλλά νιώθω τον ενθουσιασμό του μπαμπά σχεδόν να ξεχειλίζει δίπλα μου. Πάντα έτσι είναι. Μόλις ξυπνήσει, θέλει να ξεκινήσει. Το μόνο πράγμα για το οποίο μένει ακίνητος είναι τα πουλιά. Πιάνει το θερμός με τον καφέ που έχει αφήσει στον πάγκο της κουζίνας. Εγώ πιάνω μια φέτα ψωμί απ' τη σακούλα με το ψωμί και μετά γυρνάω πίσω και παίρνω

ολόκληρη τη σακούλα μήπως πεινάσει και ο μπαμπάς.

Όσο ο μπαμπάς κλειδώνει, εγώ χτυπάω με δύναμη τα πόδια μου στο έδαφος και φυσάω ζεστό αέρα στα χέρια μου. Ο μπροστινός κήπος έχει γίνει κάτασπρος μέσα σε μια νύχτα. Ο πάγος κάνει το γρασίδι να γυαλίζει και το τσιμεντένιο μονοπάτι είναι γλιστερό σαν παγάκι. Πιάνομαι σφιχτά απ' το μπράτσο του μπαμπά για να φτάσω στο αμάξι. Κανένας στο δρόμο μας δεν έχει ξυπνήσει ακόμη. Υπάρχει μια βαριά, νυσταγμένη ησυχία. Ακόμα και η παμπ στη γωνιά του δρόμου είναι σιωπηλή. Μόνο εμείς είμαστε ξύπνιοι σε ολόκληρο τον κόσμο. Εμείς και τα πουλιά.

Βάζω το καλοριφέρ του αυτοκινήτου στο φουλ. Μισογελάω στον μπαμπά για να του δείξω ότι ξυπνάω σιγά σιγά. Και ξεκινάμε.

«Συνήθως δεν κάνει τόσο κρύο όταν έρχονται», λέω.

«Η πιο κρύα σεζόν εδώ και είκοσι χρόνια. Μερικοί έλεγαν ότι δε θα έρχονταν καθόλου. Ήρθαν όμως. Ταξιδεύουν απ' το βορρά εδώ και μέρες».

«Πώς ξέρεις ότι θα φτάσουν εδώ σήμερα;»

Ο μπαμπάς ανασηκώνει τους ώμους του.

«Απλώς το νιώθω».

Κοιτάζει το δρόμο. Κλείνω τα μάτια μου και προσπαθώ να ξεκλέψω μερικά βιαστικά λεπτά ύπνου, αλλά ακούω τα δάχτυλα του μπαμπά να χτυπάνε νευρικά το τιμόνι. Ανοίγω ξανά τα μάτια μου. Ο μπαμπάς δαγκώνει τα χείλη του ως συνήθως. Όσο σίγουρος και αν δείχνει, κάθε χρόνο ανησυχεί μήπως δεν εμφανιστούν. Κάτω από τα μάτια του σήμερα έχει μαύρους κύκλους και φαίνεται πιο κουρασμένος απ' ό,τι συνήθως. Η μαμά λέει

ότι ο μπαμπάς δεν είναι πολύ καλά: ανησύχησε γιατί τον έστειλαν σπίτι νωρίτερα απ' τη δουλειά την προηγούμενη εβδομάδα. Δεν ξέρω. Εμένα μου φαίνεται απλώς κουρασμένος.

Στρίβει στον περιφερειακό. Περνάμε ένα μεγάλο φορτηγό ψυγείο με τα φώτα ομίχλης αναμμένα και μετά τέλος. Ούτε ένα αυτοκίνητο. Ο ουρανός στο μεταξύ φωτίζεται σιγά σιγά. Έχει ήδη γίνει μοβ από μαύρος και μετά γκριζος. Οι φράχτες αρχίζουν να ξεχωρίζουν. Πιάνω ένα κομμάτι ψωμί απ' τη σακούλα που έχω στα πόδια μου και το μασουλάω. Δίνω ένα κομμάτι στον μπαμπά. Σβήνει τους προβολείς. Κανένας μας δεν ανοίγει το ραδιόφωνο. Θα χαλούσε την ατμόσφαιρα, κατά κάποιον τρόπο. Δε νιώθω ότι έχει έρθει ο χειμώνας, αν δεν το κάνουμε αυτό με τον μπαμπά, αν δεν οδηγήσουμε σ' αυτούς τους δρόμους μ' αυτό το κρύο, τόσο νωρίς το πρωί. Η βόλτα με το αμάξι στο καταφύγιο είναι πάντα η αρχή του.

Ο μπαμπάς περνάει δίπλα απ' τους πυλώνες και τα χαλυβουργεία, περνάει την είσοδο του καινούριου ηλεκτρικού σταθμού. Στρίβει αριστερά στο πάρκινγκ του καταφυγίου, πάνω από λιμνούλες λασπωμένου νερού. Είμαστε οι μοναδικοί άνθρωποι εκεί πέρα. Κάνει πολύ κρύο και είναι πολύ νωρίς, ακόμα και για τους πολύ φανατικούς παρατηρητές πουλιών. Κανένας δεν έχει έρθει ακόμη για να ξεκλειδώσει τις χημικές τουαλέτες. Αν δεν ήταν μαζί μου ο μπαμπάς, θα φοβόμουν πολύ να είμαι εκεί ολομόναχη. Βγαίνω απ' το αμάξι και αφουγκράζομαι. Δεν ακούγεται τίποτα, ούτε καν οι κρότοι από το χαλυβουργείο ή το μακρινό βουητό του αυτοκινητόδρομου. Ο ουρανός είναι βαρύς και γκριζος, σαν να ετοιμάζεται να χιονίσει.

Ο μπαμπάς βγάζει τα κιάλια απ' το πορτμπαγκάζ και ξεκινάμε. Δεν είναι πολύ μακριά μέχρι τις λίμνες. Κατεβαίνεις το μικρό λασπωμένο δρομάκι δίπλα στο ρυάκι, ανεβαίνεις τη στενή ράμπα όπου ο αέρας σε χτυπάει με φόρα και μετά περνάς ανάμεσα απ' τις συστάδες

με τις καλαμιές. Ο μπαμπάς περπατάει γρήγορα, σχεδόν δε με περιμένει. Έχω λαχανιάσει και ο κρύος αέρας κάνει το λαιμό μου να πονάει. Ο μπαμπάς σταματάει για να μαζέψει ένα τσαλακωμένο πακέτο από πατατάκια απ' την άκρη του μονοπατιού και η ανάσα του παγώνει στον αέρα καθώς σκύβει. Αφουγκραζόμαστε. Δεν ακούω τα γνώριμα κρωξίματα και σφυρίγματα. Επικρατεί σιωπή, υπερβολική σιωπή για τα πουλιά. Ίσως να αποφάσισαν να μείνουν στα βόρεια τελικά. Ο μπαμπάς θα απογοητευόταν τόσο πολύ. Ρίχνει μια ματιά στον ουρανό, για να βεβαιωθεί. Τίποτα.

«Είσαι σίγουρος ότι ήταν σήμερα;»

Ο μπαμπάς κουνάει το κεφάλι του αφηρημένος.

«Έτσι πρέπει».

Ο μπαμπάς είναι πια αυτός που έχει πάντα δίκιο για το πότε θα φτάσουν. Πάντα. Είναι παράξενο αλλά αν υπάρχει κάτι στο οποίο δεν κάνει ποτέ λάθος είναι αυτό. Μερικές φορές νομίζω ότι είναι το μοναδικό πράγμα που έχει όντως κληρονομήσει απ' τον παππού... το μόνο πράγμα που με πείθει ότι έχουν όντως κάποια συγγένεια. Στρίβουμε στην τελευταία στροφή πριν από τη μεγάλη λίμνη, την αγαπημένη τους. Διασχίζουμε τα τελευταία μέτρα. Αλλά δεν υπάρχουν πουλιά. Ούτε καν αγριόπαπιες ή νερόκοτες. Η λίμνη είναι ακίνητη σαν λάδι, χωρίς καν κυματισμούς. Εκείνη τη στιγμή νιώθω ότι όλα τα πουλιά του κόσμου έχουν εξαφανιστεί.

«Δεν καταλαβαίνω», μουρμουράει ο μπαμπάς.

Κουνάει το κεφάλι του σκυθρωπός. Γυρνάει το κεφάλι του για να ελέγξει τον ουρανό από όλες τις κατευθύνσεις. Κοιτάζω και εγώ προς τα πάνω.

«Μήπως ήρθαμε πολύ νωρίς;» προτείνω.

Ο μπαμπάς αρχίζει να περπατάει, να απομακρύνεται από τη λίμνη. Σκέφτομαι τους αγριόκυκνους, πόσο έξυπνοι είναι που διασχίζουν εκατοντάδες, μπορεί και χιλιάδες μίλια από την Ισλανδία. Ίσως φέτος να είναι πολύ κουρασμένοι για να κάνουν το τελευταίο κομμάτι. Ίσως να έχουν εγκαταλείψει αυτό το μέρος διαχείμασης, όπως εγκατέλειψαν τη λίμνη του παππού. Ίσως θα πρέπει να αρχίσουμε να παρατηρούμε τους βουβόκυκνους. Γελώ σχεδόν με τη σκέψη ότι ο μπαμπάς θα μπορούσε να ενθουσιαστεί με την προοπτική να παρατηρεί βουβόκυκνους. Ξέρουμε και οι δυο ότι δεν έχουν ούτε ελάχιστη απ' τη φασαρία και το μυστήριο που έχουν οι αγριόκυκνοι. Ούτε ελάχιστη απ' τη μαγεία τους.

Ο μπαμπάς κατηγοριάζει το κεντρικό μονοπάτι προς το ποτάμι. Προσπαθεί να βρει καλύτερη θέα. Κρατάει τα κιάλια του κοντά στα μάτια του, σαρώνοντας τον ορίζοντα. Μετά το σώμα του τινάζεται καθώς βλέπει κάτι. Απομακρύνει τα κιάλια, κοιτάζει με μισόκλειστα μάτια στον ουρανό, μετά ξανακοιτάζει.

«Τι είναι;» ρωτώ.

«Ωχ, όχι!». Αφήνει τα κιάλια να πέσουν και αυτά χτυπάνε στο στήθος του. Αρχίζει να τρέχει προς τα εμπρός. Ξαφνιάζομαι τόσο πολύ απ' την έκφραση του προσώπου του, που δεν κουνιέμαι καν για ένα δυο δευτερόλεπτα, μένω απλώς να τον κοιτάζω να τρέχει στο μονοπάτι μακριά μου. Δεν είναι η κατεύθυνση απ' την οποία έρχονται συνήθως οι κύκνοι. Αλλά κάτι έχει δει.

«Τι;» του φωνάζω ξανά.

Είναι ήδη πολύ μακριά για να απαντήσει. Τρέχω πίσω

του. Κοιτάζω στον ουρανό καθώς πηγαίνω, προσπαθώντας απεγνωσμένα να καταλάβω τι έχει δει ο μπαμπάς. Δεν προλαβαίνω να σταματήσω για να χρησιμοποιήσω τα κιάλια μου. Τρέχει προς την άλλη άκρη του καταφυγίου, κοντά στη γωνία όπου βρίσκεται ο νέος ηλεκτρικός σταθμός. Τα μάτια μου στρέφονται πάνω από το τσιμεντένιο κτίριο με τα ψηλά φουγάρα. Τους ψηλούς ηλεκτροφόρους πυλώνες που χτίστηκαν μόλις πριν από λίγους μήνες. Ξαφνικά συνειδητοποιώ τι πρέπει να είδε ο μπαμπάς, τι πρέπει να φαντάστηκε. Το στομάχι μου σφίγγεται σε μια γροθιά. Επιταχύνω το βήμα μου και τρέχω βιαστικά πίσω του.

Έχω φτάσει σχεδόν τον μπαμπά, όταν βλέπω τους κύκνους. Είναι γύρω στους είκοσι, λιγότεροι απ' ό,τι συνήθως, αλλά είναι μεγάλοι και είναι σίγουρα αγριόκυκνοι. Απλώνονται στον ουρανό, πετώντας γρήγορα σε αυτό τον τεράστιο σχηματισμό σαν ανάποδο Λ, με τα φτερά τους να χτυπάνε ρυθμικά. Πρέπει να κατευθύνονται προς την κεντρική λίμνη και βγάζουν δυνατές κραυγές σαν τρομπέτες καθώς πετάνε. Σταματάω και τους παρακολουθώ. Είναι κάτι που έχω δει τόσο πολλές φορές αλλά με συγκινεί ακόμη. Το φως της αυγής πάνω στα πούπουλά τους. Το απαλό βουητό των φτερών τους. Το πώς είναι τόσο τεράστιοι και παρ' όλα αυτά τόσο γεμάτοι χάρη... τόσο απίστευτα κομποί. Εκείνη τη στιγμή καταλαβαίνω πάντα γιατί αρέσουν τόσο πολύ στον μπαμπά.

Τότε ο μπαμπάς αρχίζει να κουνάει τα χέρια του και να ουρλιάζει προς το μέρος τους και με γυρνάει πίσω στο παγερό πρωινό.

«Πρέπει να τους σταματήσουμε», φωνάζει.

Βγάζω το παλτό μου και το κουνάω πάνω απ' το κεφάλι μου. Χοροπηδάω πάνω-κάτω. Δεν έχει νόημα. Έχουν επικεντρωθεί στο να φτάσουν στη λίμνη. Δε μας προσέχουν καν.

«Θα πέσουν πάνω τους», λέει ο μπαμπάς.

Τότε νιώθω ναυτία, κανονική ναυτία, γιατί ξέρω ότι έχει δίκιο. Στο θαμπό φως, οι κύκνοι δεν μπορούν να δουν τα καλώδια που ενώνουν τους καινούριους πυλώνες· δεν μπορούν να δουν τον ηλεκτρισμό που τσιρίζει μπροστά τους. Δεν υπάρχουν κόκκινα προειδοποιητικά σήματα όπως είχε υποσχεθεί το συμβούλιο, τίποτα που να προειδοποιεί τα πουλιά για τα καλώδια. Αρχίζω να τους φωνάζω.

«Φύγετε! Γυρίστε πίσω!»

Αλλά δε μας βλέπουν. Ακόμα και αν μας έβλεπαν, δε θα μπορούσαμε να τα σταματήσουμε.

«Αίλα, μη», μου ψιθυρίζει ο μπαμπάς. «Μην κοιτάξεις».

Δεν μπορώ όμως. Το στόμα μου έχει στεγνώσει. Αφήνω τα χέρια μου να πέσουν στο πλάι. Ο κύκνος που ηγείται του σχηματισμού μου φαίνεται τόσο αποφασισμένος, το κεφάλι του κουνιέται ρυθμικά, μαζί με το χτύπο των φτερών του. Φαίνεται σίγουρος για το πού πηγαίνει, αόριστα αισιόδοξος. Τα υπόλοιπα μέλη του σμήνους τον εμπιστεύονται. Ο μπαμπάς βγάζει ένα σφιγμένο, πινηχτό ήχο, καθώς οι κύκνοι φαίνονται να διστάζουν. Κόβουν ταχύτητα ελαφρώς, αλλάζουν λιγάκι κατεύθυνση και για μια στιγμή πιστεύω ότι έχουν δει τα καλώδια. Βγάζω ένα μικρό λαχανιασμένο γέλιο, καθώς τα φτερά τους χτυπάνε δυνατά για να τους ανεβάσουν ψηλότερα. Ίσως να τα καταφέρουν.

Αλλά είναι πολύ αργά.

Ακούω το σφουριχτό ήχο του πρώτου πουλιού που πέφτει πάνω στο καλώδιο, ακόμα και από τόσο μακριά. Πέφτει προς το έδαφος, με το κεφάλι στραβωμένο από έκπληξη. Τα φτερά του είναι ακίνητα, τα πούπουλα πέφτουν κάτω. Νιώθω μέσα μου έναν πόνο, μια σουβλιά κάτω απ' το στήθος. Βγάζω μια πνιχτή κραυγή. Ο μπαμπάς απλώνει το χέρι του και με τραβάει κοντά του. Και η δική του ανάσα βγαίνει λαχανιασμένη. Ολόκληρο το σώμα του είναι σφιγμένο και τρέμει. Κρύβω το κεφάλι μου μέσα στο παλτό του που μυρίζει τζάκι, αλλά και πάλι μπορώ να ακούσω το γδούπτο και το τσιτσιρίσιμα, καθώς άλλο ένα πουλί πέφτει πάνω στο σύρμα. Και μετά άλλο ένα. Κρατάω την ανάσα μου. Ο πόνος μέσα μου χειροτερεύει. Μετά ακούγονται κρωξιμάτα, δυνατά και τραχιά, καθώς τα πουλιά προειδοποιούν το ένα το άλλο. Ακούγονται και άλλα πουλιά. Ένα συνεχόμενο βουητό από πανικό και φτερά.

«Έπρεπε να το είχα καταλάβει ότι θα γινόταν αυτό», μουρμουράει ο μπαμπάς, με φωνή που τρέμει, όπως και εγώ μέσα μου. «Αυτοί οι ηλίθιοι που έφτιαξαν τους πυλώνες εκεί πέρα και δεν έβαλαν προειδοποιητικά...»

Με τραβάει πιο κοντά του, τόσο κοντά, που για ένα δευτερόλεπτο μου φαίνεται ότι ακούω την καρδιά του. Συγκεντρώνομαι με όλο μου το είναι στο χτύπο της. Οτιδήποτε μπορεί να μου αποσπάσει την προσοχή από τον ήχο των πουλιών παντού γύρω μας. *Γκουπ γκουπ*. Ο ήχος των φτερών του μπαμπά. Ένα ρεύμα αέρα μαστιγώνει τα αυτιά και το σβέρκο μου, ρίχνει τα μαλλιά μου μπροστά στο πρόσωπό μου. Ο μπαμπάς σηκώνει

το παλτό μου απ' το μονοπάτι όπου το είχα πετάξει και το τυλίγει γύρω απ' τους ώμους μου.

«Φόρα το», μου λέει. «Κάνει κρύο».

Σηκώνω το κεφάλι μου και βλέπω ότι τα μάτια του είναι υγρά.

«Τέλειωσε;»

Κουνάει το κεφάλι του. Τραβιέμαι για να κοιτάξω προς τα πάνω. Δεν υπάρχουν πια πουλιά, μόνο λίγα πούπουλα κολλημένα στα καλώδια.

«Τα... πόσα χτύπησαν;»

Ο μπαμπάς μου κρατάει το παλτό και προσπαθεί να με κάνει να βάλω τα χέρια μου στα μανίκια.

«Τα πουλιά που ήταν πιο πίσω πρόλαβαν να πετάξουν από πάνω, δεν ήταν πολύ μεγάλο το κακό».

Γυρίζω να κοιτάξω πίσω μου.

«Πήγαν στην κεντρική λίμνη;»

Ο μπαμπάς μου κουνάει το κεφάλι του και κοιτάζει στον ουρανό.

«Είναι ακόμη εκεί πάνω. Αμφιβάλλω αν θα ξεχειμωνιάσουν εδώ τώρα».

Σκεπάζω τα μάτια μου. Ψηλά στον ουρανό, οι μαύρες κουκκίδες πετάνε βιαστικά προς την πόλη, ακολουθώντας το ποτάμι. Ο μπαμπάς κοιτάζει ένα μοναχικό κύκνο να πετάει κοντά μας, να κάνει αργούς κύκλους πάνω απ' το καταφύγιο. Είναι νεοσσός, γκριζός και μικρός... ίσως θηλυκός. Είναι ολομόναχος. Έμεινε πίσω. Καταλαβαίνω από τον τρόπο με τον οποίο πλησιάζει το έδαφος και μετά αρχίζει να κάνει πάλι κύκλους ότι είναι μπερδεμένος, δεν είναι σίγουρος αν πρέπει να προσγειωθεί. Για ένα τρελό δευτερόλεπτο εύχομαι να μπορούσα να είμαι

εκεί πάνω μαζί του, να τον βοηθάω να πετάξει... να του δείχνω πού να πάει. Καταλαβαίνει άραγε ότι το σμήνος του απομακρύνεται όλο και περισσότερο με κάθε γύρο που κάνει; Νιώθω πάλι αυτή τη σουβλιά κάτω απ' το στήθος. Δε θέλω να σταματήσω να τον κοιτάζω. Νομίζω ότι, αν σταματήσω, θα πέσει.

Ο μπαμπάς αρχίζει να περπατάει προς τη μικρή λίμνη μπροστά μας. Πηγαίνει προς τις καλάμιές κάτω από τα καλώδια, στο μέρος όπου έπεσαν οι κύκνοι. Τρέχω μπροστά και τον πιάνω απ' το μπράτσο.

«Πρέπει να δούμε, Άιλα», μου λέει κοφτά. «Ίσως καταφέρουμε να τους σώσουμε».

Τον κρατάω απ' το μανίκι, παρόλο που προσπαθεί να με αφήσει για να πάει κοντά τους. Τα μάτια μου πέφτουν στα σπασμένα καλάμια όπου βρίσκονται τα πουλιά. Δε θέλω να δω έτσι τους κύκνους, τσακισμένους και παραμορφωμένους. Θέλω να τους θυμάμαι όπως ήταν πριν χτυπήσουν στα καλώδια, να πετάνε ευθεία και τέλεια, με το φως να αστράφτει στα φτερά τους. Ξέρω όμως επίσης ότι ο μπαμπάς έχει δίκιο. Πρέπει να σώσουμε ό,τι μπορούμε.

Καθώς ο μπαμπάς με τραβάει πιο κοντά, βλέπω ότι είναι τρεις.

«Μόνο τρεις», λέω σιγανά. «Θα μπορούσε να είναι χειρότερα».

Τα λευκά, άψυχα σώματά τους επιπλέουν πιασμένα στα καλάμια μεταξύ του μονοπατιού και του βαθιού νερού, τα πούπουλά τους μόλις που φαίνονται πάνω απ' το νερό. Ο μπαμπάς βγάζει τα κιάλια του και μου τα δίνει. Τσαλαβουτάει στο νερό.

«Μα είναι παγωμένο...» αρχίζω να λέω, πριν η αυστηρή ματιά του μπαμπά σταματήσει τη φράση μου.

Παίρνει μια βαθιά ανάσα καθώς το νερό φτάνει στα γόνατά του. Στην επιφάνεια υπάρχουν κομμάτια πάγου. Ακούω τον ήχο που κάνουν οι μπότες του στη λάσπη. Φτάνει τον πρώτο κύκνο, τον σέρνει προς το μέρος του και τον αναποδογυρίζει.

«Νεκρός», λέει.

Βλέπω το σαγόνι του να σφίγγεται. Ο μπαμπάς μισεί τα πεθαμένα πλάσματα. Του αρέσει οτιδήποτε είναι γεμάτο ενέργεια, σαν αυτόν. Μπαίνει πιο βαθιά στο νερό, προς το επόμενο πουλί, και εγώ πηγαίνω προς την όχθη.

«Άσε με να σε βοηθήσω».

«Όχι. Είναι πολύ παγωμένο».

Ο πρώτος κύκνος που άγγιξε ο μπαμπάς πλέει προς το μέρος μου. Σκύβω, απλώνω το χέρι μου και αγγίζω το φτερό του. Τον τραβάω κοντά μου. Στη βάση του λαιμού του πουλιού υπάρχει μια βαθιά κόκκινη χαρακιά, στο μέγεθος του σύρματος. Τα πούπουλα γύρω του είναι καμένα, μαύρα και μυρίζουν παραδόξως σαν καμένο πλαστικό. Αγγίζω το στήθος του πουλιού με τα δάχτυλά μου. Είναι ακόμη ζεστό αλλά η καρδιά του δε χτυπάει. Γυρνάω για να μη βλέπω τα ακίνητα, γυαλιστερά μάτια του πουλιού.

Ο μπαμπάς ψαχουλεύει τον επόμενο κύκνο.

«Νεκρός», λέει ξανά.

Κοιτάζει το πρόσωπό μου, για να δει αν έχω ανασταθωθεί, πριν πάει στο τελευταίο πουλί. Αυτό είναι μικρότερο από τα άλλα και τα πούπουλά του είναι γκριζα και καφετιά. Είναι νεαρό, στην πρώτη του μετανάστευση

μάλλον. Ίσως να είναι ο αδελφός του άλλου μικρού κύκνου που είδαμε να πετάει γύρω απ' το καταφύγιο. Είναι άδικο να έχει ταξιδέψει από τόσο μακριά μόνο και μόνο για να σκοτωθεί έτσι στο τέλος.

Ο μπαμπάς αναγκάζεται να μπει μέχρι τους γοφούς στο νερό για να το φτάσει. Ο αέρας δυναμώνει εκείνη τη στιγμή και κάνει τα καλάμια να σφυρίζουν και την ανάσα στο λαιμό μου να παγώσει.

«Μπαμπά, βγες από εκεί», του λέω. «Θα πεθάνεις απ' το κρύο».

Όμως εκείνος έρχεται κιόλας προς το μέρος μου, σέρνοντας τον κύκνο μέσα στο νερό.

«Έλα, βοήθησέ με», λέει.

Βάζει τα χέρια του κάτω απ' την επιφάνεια του νερού και σηκώνει το πουλί. Έρχεται προς την όχθη και του απλώνω τα χέρια μου. Άψυχα, βρεγμένα φτερά με αγγίζουν. Μια μικρή πνιχτή ανάσα βγαίνει απ' το λαιμό του πουλιού. Προσπαθώ να μην κοιτάζω την καμένη πληγή στον ώμο του πουλιού, καθώς προσπαθώ να το πιάσω πιο καλά.

«Είναι ζωντανό, Άιλα», ψιθυρίζει ο μπαμπάς. «Αυτό είναι ζωντανό».

Ο μπαμπάς κουβαλάει τον κύκνο καθώς διασχίζουμε το καταφύγιο. Εγώ αναγκάζομαι να τρέχω για να τον προλάβω. Ένα απ' τα φτερά του κύκνου κρέμεται πάνω απ' τον ώμο του μπαμπά. Είναι στραβωμένο, μάλλον σπασμένο.

«Θα πεθάνει, αν το αφήσουμε εδώ», λέει.

Ο κύκνος ανοίγει το ράμφος του σαν να θέλει να τιμπήσει το μπράτσο του μπαμπά, αλλά είναι πολύ αδύναμος ακόμα και για αυτό. Είναι λες και έχει ήδη παραιτηθεί.

«Πού το πας;» ρωτάω.

«Σε κάποιον κτηνίατρο... Ποιος άραγε να είναι ανοιχτός κυριακάτικα;»

«Θα έπρεπε να το πάμε στον παππού», λέω.

Ο μπαμπάς σταματάει και με κοιτάζει.

«Δε νομίζω ότι είναι καλή ιδέα».

«Γιατί όχι; Είναι κοντά και τα πράγματα του ιατρού του είναι ακόμη στον αχυρώνα του».

Τα μάγουλα του μπαμπά είναι αναψοκοκκινισμένα

επειδή κουβαλούσε το πουλί. Το μετακινεί ελαφρώς στα χέρια του όσο σκέφτεται.

«Δε θα θέλει να ασχοληθεί με έναν κύκνο».

«Έκανε καλά το σκύλο του γείτονα πέρυσι, όταν τον πάτησε αμάξι. Μπορεί ακόμη να θεραπεύει».

«Αυτό όμως δε θα θέλει να το κάνει».

Φτάνουμε στο αμάξι. Βάζω τα χέρια μου κάτω απ' τον κύκνο και βοηθάω τον μπαμπά να τον κρατήσει για να βγάλει τα κλειδιά απ' την τσέπη του. Νιώθω τα υγρά φτερά ακόμα και μέσα απ' τα ρούχα μου. Είναι δύσκολο να κρατήσω ακίνητο το πουλί γιατί είναι πιο πολύ αδέξιο παρά βαρύ. Το πρόσωπό μου είναι τόσο κοντά, που βλέπω τα μάτια του να προσπαθούν να εστιάσουν πρώτα σ' εμένα, μετά στον μπαμπά. Το ράμφος του είναι ανοιχτό και η ροζ και μαύρη γλώσσα του κρέμεται στο πλάι. Θέλω να του ρίξω λίγο νερό.

«Δε θα αντέξει, μπαμπά. Το σπίτι του παππού είναι το πιο κοντινό μέρος».

Ο μπαμπάς γνέφει απρόθυμα καθώς ανοίγει την πόρτα.

«Δε θα του αρέσει».

Μένει σιωπηλός όπως κάνει πάντα όταν κάποιος θέλει να του μιλήσει για τον παππού. Κατεβάζει τα καθίσματα στο πίσω μέρος για να χωρέσει το πουλί. Μετά παίρνει τον κύκνο απ' τα χέρια μου και τον βάζουμε μαζί στο πορτμπαγκάζ. Στο μέτωπο του μπαμπά σχηματίζονται σταγόνες ιδρώτα, που είναι παράξενο γιατί το πουλί δεν ήταν και τόσο βαρύ. Και ο μπαμπάς είναι δυνατός, ίσως ο πιο δυνατός άνθρωπος που ξέρω.

«Είσαι καλά;» τον ρωτάω.

Ο μπαμπάς δεν απαντάει, απλώς μετακινεί το βάρος του πουλιού προς το μέρος μου καθώς το κατεβάζουμε αργά και προσεκτικά. Προσπαθώ να απλώσω το σπασμένο φτερό. Νιώθω όλα αυτά τα μικροσκοπικά κόκκαλα, ελάχιστα κάτω απ' το δέρμα. Ένα από αυτά πετάγεται σε σημείο όπου δε θα έπρεπε, σχεδόν τρυπάει το δέρμα. Το αγγίζω, νιώθω πόσο τραχύ είναι κάτω απ' τα δάχτυλά μου, σαν μικροσκοπικά δοντάκια. Ο κύκνος με δαγκώνει στο χέρι. Δυνατά. Τρέχει αίμα. Ο κύκνος βγάζει μια πνιχτή κραυγή μέχρι να σταματήσω να τον αγγίζω.

«Συγγνώμη», μουρμουράω και βάζω το χέρι μου στο στόμα μου.

Γυρνάω στον μπαμπά. Φαίνεται ακόμα χειρότερα. Το χέρι του ακουμπάει στο πλάι του αυτοκινήτου και το κεφάλι του είναι σκυφτό. Ανασαίνει με δυσκολία.

«Μπαμπά;»

Μου κάνει ένα νεύμα να μη δώσω σημασία.

«Μια χαρά είμαι».

Πηγαίνω δίπλα του και περιμένω μέχρι να με κοιτάξει. Για μια στιγμή ξεχνάω τον κύκνο. Το πρόσωπο του μπαμπά είναι τόσο κόκκινο και ιδρωμένο.

«Πριν από ένα λεπτό κρύωνες», του λέω. «Έτρεμες από το κρύο. Τώρα ζεσταίνεσαι».

«Καλά είμαι», μου ξαναλέει.

«Να τηλεφωνήσω στη μαμά;»

«Όχι». Ισιώνει το σώμα του για να μου δείξει ότι είναι καλά, αλλά βλέπω ότι η προσπάθεια τον κάνει να μισοκλείσει τα μάτια του. «Ήταν βαρύς ο παλιόφιλος, αυτό είναι όλο».

Χαμογελάει λίγο, προσπαθεί να το πάρει στην πλά-

κα, αλλά δε με κοιτάζει στα μάτια και δεν τον πιστεύω. Πηγαίνει προς την πόρτα του οδηγού. Δεν τον αφήνω να μπει.

«Θα τηλεφωνήσω στη μαμά», λέω και ψάχνω στην τσέπη μου για το κινητό μου. «Ή στον παππού, είναι πιο κοντά. Ίσως δεν πρέπει να οδηγήσεις».

«Καλά είμαι», λέει κοφτά ο μπαμπάς. «Μπορώ να οδηγήσω μέχρι το σπίτι του παππού, ακόμα και μέχρι το δικό μας. Σταμάτα να ανησυχείς».

Έχω ακόμη το χέρι μου στον ώμο του. Είναι το μόνο που μπορώ να κάνω για να τον εμποδίσω να μπει μέσα.

«Η μαμά είπε ότι δεν ήσουν καλά», του λέω σιγανά. «Ότι σου είπαν να φύγεις νωρίτερα απ' τη δουλειά».

«Έτσι είπες;» Σκουπίζει το μέτωπό του με το χέρι του και τα μάτια του κοιτάζουν απ' την άλλη, θυμωμένα. Μετά αναστενάζει, ακουμπάει στο αμάξι και με κοιτάζει. «Κρυώνω και είμαι βρεγμένος και αυτό το πράγμα ήταν πολύ βαρύ, αυτό είναι όλο. Όσο πιο γρήγορα πάμε στο σπίτι του παππού, τόσο καλύτερα, έτσι δεν είναι; Αλλιώς ο κύκνος θα πεθάνει».

Γνέφω καταφατικά, απρόθυμα, καθώς ανοίγει την πόρτα. Κοιτάζω γύρω μου στο πάρκινγκ, ακόμη δεν έχει έρθει κανένας άλλος. Ξαφνικά το μόνο που θέλω είναι να φύγω από εκεί, να πάω με τον μπαμπά κάπου όπου να υπάρχει και κάποιος άλλος εκτός από μένα.

«Θα τηλεφωνήσω στη μαμά, αν δεν είσαι καλύτερα σε λίγο», του λέω.

«Καλά». Διώχνει την ανησυχία μου με μια κίνηση του χεριού του.

Παρακολουθώ και την παραμικρή κίνηση που κά-

νει καθώς μπαίνει στο αμάξι. Είναι λίγο συνοφρυωμένος και το δέρμα του φαίνεται τεντωμένο. Αν ανησυχεί, προσπαθεί να το κρύψει μπροστά μου. Όμως δεν είναι η πρώτη φορά που έχει συμβεί αυτό. Η μαμά είπε ότι όταν ο μπαμπάς έκοβε κλαδιά στο πάρκο της πόλης είχε και πάλι πόνους στο στήθος. Γι' αυτό τον έστειλαν νωρίς σπίτι απ' τη δουλειά. Μπαίνω στο αμάξι και συνεχίζω να τον παρακολουθώ. Κοιτάζω τον κύκνο στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου. Δεν κουνιέται, αν και συνεχίζει να βγάζει έναν πνιχτό ήχο σαν σφύριγμα. Αγγίζω το φτερό του και ελπίζω να καταφέρουμε να φτάσουμε όλοι ασφαλείς μέχρι το σπίτι του παππού.

Ο μπαμπάς προσπαθεί να μου χαμογελάσει καθώς βγαίνουμε απ' το πάρκινγκ.

«Θα γίνει καλά», μου λέει δείχνοντας τον κύκνο.

Δεν ξέρω, όμως, αν ανησυχώ περισσότερο για τον κύκνο ή για τον μπαμπά. Κρατάω την αναπνοή μου σε όλο το δρόμο, μέχρι να ξαναβγούμε στον περιφερειακό. Εκεί υπάρχουν πια και άλλα αυτοκίνητα. Και άλλοι άνθρωποι εκτός από εμένα και τον μπαμπά. Και το σπίτι του παππού δεν είναι πολύ μακριά.

Δε θυμάμαι την τελευταία φορά που πήγα στο σπίτι του παππού. Πρέπει να ήταν πριν από μήνες, το καλοκαίρι. Ο μπαμπάς προσπαθεί να αποφεύγει τον παππού το χειμώνα. Λέει ότι είναι πολύ γκρινιάρης και κάνει πολλή ώρα να «ζεσταθεί».

Ο δρόμος του απέχει μόλις λίγα μίλια, αλλά παρακολουθώ τον μπαμπά προσεκτικά σε όλη τη διαδρομή. Οδηγεί αργά αλλά με σιγουριά και το δέρμα του σιγά σιγά παίρνει το κανονικό του χρώμα. Νιώθω παράξενα όταν φτάνουμε μπροστά στο σπίτι του παππού. Οι θάμνοι στους φράχτες φαίνονται πολύ μικρότεροι και πιο ξεροί. Απ' την άλλη όμως, είναι χειμώνας. Κοιτάζω την καινούρια φάρμα παραγωγής γαλακτοκομικών που έχει χτιστεί ακριβώς δίπλα και που ο παππούς μισεί τόσο πολύ. Μια αγελάδα σηκώνει το κεφάλι της και μας κοιτάζει καθώς περνάμε.

Η μηχανή ζορίζεται καθώς τα λάστιχα περνάνε πάνω απ' τις λιμνούλες του δρόμου. Το σπίτι είναι όπως το θυμάμαι, ίσως λίγο πιο φθαρμένο. Το μεγάλο δέντρο στην

μπροστινή αυλή φαίνεται εύθραυστο χωρίς τα φύλλα του και η μπροστινή πόρτα έχει ξεχαρβαλωθεί. Δεν έρχονται να μας προϋπαντήσουν σκυλιά όπως γινόταν παλιά. Όταν ο μπαμπάς σβήνει τη μηχανή, όλα μένουν ήσυχα και παγωμένα. Ο μπαμπάς βγαίνει βιαστικά και πάει στο πίσω μέρος.

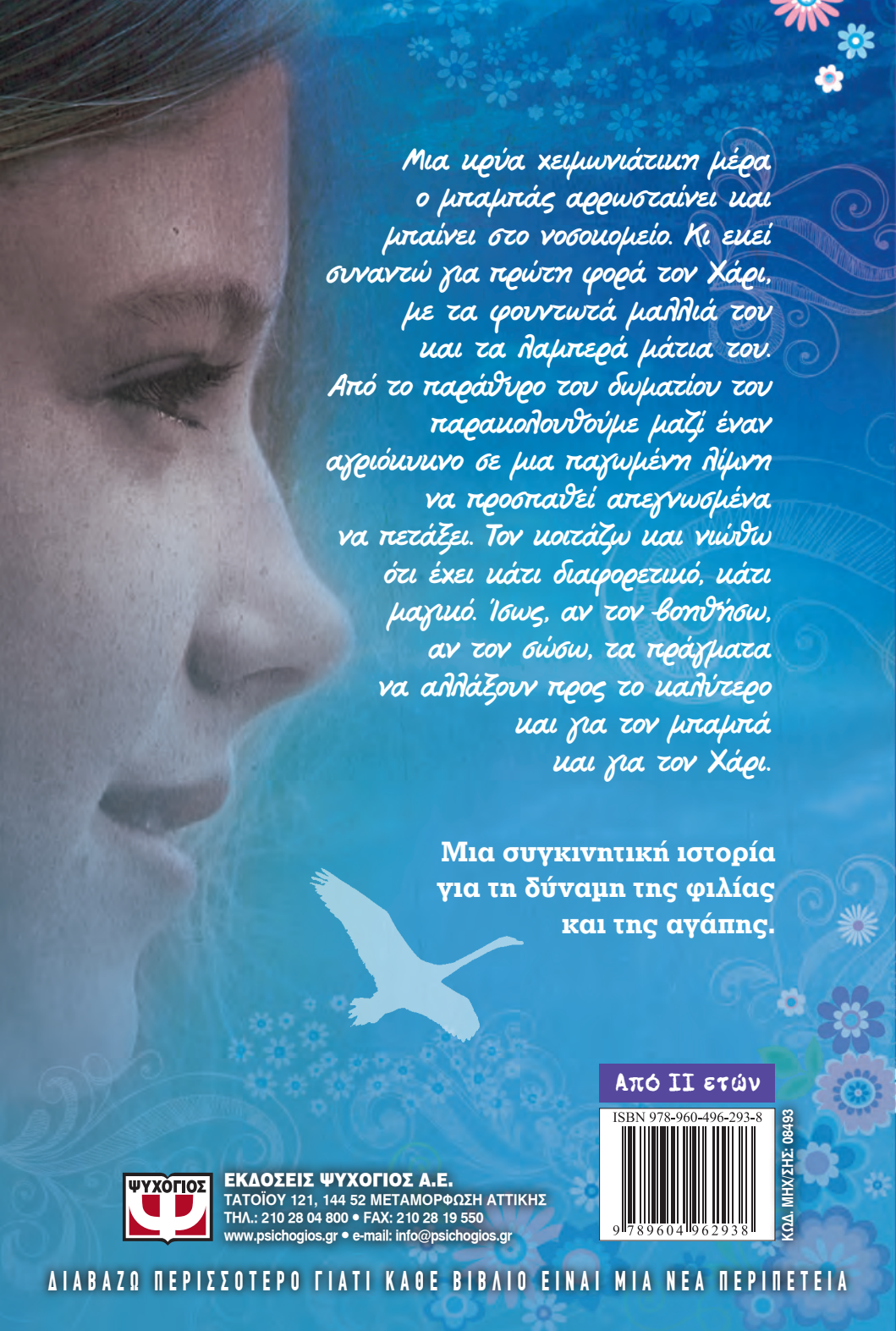
«Θα το σηκώσω εγώ», λέω και πάω να πιάσω τον κύκνο.

«Σου είπα είμαι καλά», μουγκρίζει, λίγο θυμωμένος τώρα. Βάζει τα χέρια του κάτω απ' το πουλί και το σηκώνει. Εγώ τρέχω να χτυπήσω την πόρτα. Δεν απαντάει κανείς, οπότε πάω στην πίσω πόρτα. Ο μπαμπάς με ακολουθεί προσεκτικά. Τον παρακολουθώ όσο πιο καλά μπορώ για να δω αν φαίνεται τόσο αδύναμος όπως στο καταφύγιο. Είναι καλύτερα τώρα όμως. Δυνατός όπως πάντα.

Ο παππούς είναι στην τζαμαρία, κάθετα σε μια καρέκλα από μπαμπού που βλέπει στα χωράφια πίσω από το σπίτι του. Γυρνάω και προσπαθώ να δω τι κοιτάζει. Αγελάδες... χωράφια... δε βλέπω τη λίμνη του από εκεί. Στέκομαι στις μύτες των ποδιών μου και αφουγκράζομαι για ν' ακούσω τον ήχο των κύκνων. Ίσως να έχει πάει εκεί το σμήνος. Όμως τώρα με έχει φτάσει και ο μπαμπάς και κοιτάζει τι προσπαθώ να δω.

«Δεν υπάρχει περίπτωση», λέει. «Είναι πολύ χτισμένο για κύκνους. Δε θα τους αρέσει η καινούρια φάρμα».

Στέκομαι ακόμη στις μύτες των ποδιών μου και ελπίζω να καταφέρω να ρίξω έστω και μια κλεφτή ματιά στη λίμνη, αλλά υπάρχουν πολλά χωράφια και πολλές αγελάδες ενδιάμεσα.

Μια υγία χειμωνιάτικη μέρα
ο μπαμπάς αρρωσταίνει και
μπαίνει στο νοσοκομείο. Κι εμείς
συναντώ για πρώτη φορά τον Χάρι,
με τα φουντωτά μαλλιά του
και τα λαμπερά μάτια του.
Από το παράθυρο του δωματίου του
παραμοιηθούμε μαζί έναν
αχριόκλινο σε μια παγωμένη λίμνη
να προσπαδεί απεγνωσμένα
να πετάξει. Τον κοιτάζω και νιώθω
ότι έχει μάτι διαφορετικό, μάτι
μαγικό. Ίσως, αν τον βοηθήσω,
αν τον σώσω, τα πράγματα
να αλλάξουν προς το καλύτερο
και για τον μπαμπά
και για τον Χάρι.

Μια συγκινητική ιστορία
για τη δύναμη της φιλίας
και της αγάπης.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΑΠΟ 11 ΕΤΩΝ

ISBN 978-960-496-293-8

9 789604 962938

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08493

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ